

**СПРАВА «БРАЙЛОВСЬКА ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF BRAYLOVSKA v. UKRAINE)**

(заява № 14031/09)

Стислий виклад рішення від 06 червня 2019 року

Заявниця була власницею квартири у багатоквартирному будинку у м. Ялта, який знаходився в історичному центрі міста, неподалік від пляжу та перебував у комунальній власності. Квартиру заявниця здавала в оренду. На початку 2005 року приватна будівельна компанія (далі – компанія) придбала всі квартири у будинку, за виключенням двох, одна з яких належала заявниці.

Згодом Ялтинська міська рада та виконавчий комітет уклали з компанією договір, згідно з яким компанія повинна була придбати дві квартири для переселення заявниці та власниці іншої квартири в обмін на набуття права власності на весь будинок, його знесення і подальше нове будівництво.

На виконання умов договору компанія придбала для заявниці більшу квартиру, але вона була в аварійному будинку та знаходилася далеко від центру міста та пляжу. Оскільки заявниця не відповіла на прохання з'явитися до відповідного органу та отримати ордер на нову квартиру, виконавчий комітет звернувся до Ялтинського міського суду (далі – суд) з позовом про виселення заявниці з її квартири, припинення її права власності на неї, вселення до нової квартири та визнання за нею права власності на останню. Суд повністю задовольнив позов виконавчого комітету.

Заявниця подала апеляційну скаргу, наголошуючи на незаконному позбавленні її власності, а також, що вона жодним чином не була залучена до обрання форми відшкодування за її квартиру. Апеляційний суд залишив без змін рішення суду першої інстанції та відхилив, як необґрунтований аргумент заявниці, що вимоги виконавчого комітету порушили її майнові права. Верховний Суд України відмовив у задоволенні касаційної скарги заявниці.

Заявницю виселили з її квартири та надали документи, які підтверджували її право власності на нову квартиру. Згодом будинок перетворили на приватний готель.

До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявниця скаржилася за статтю 1 Першого протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) на відсутність законних підстав та суспільного інтересу у відчуженні її квартири, а також на ненадання їй належного відшкодування, та за пунктом 1 статті 6 Конвенції на несправедливість провадження у національних судах у зв'язку з тим, що вони не розглянули важливі аргументи заявниці щодо втручання у її майнові права та щодо відшкодування за відчужену у неї квартиру.

Розглянувши скарги заявниці за статтю 1 Першого протоколу до Конвенції, Європейський суд зауважив, що законодавство, на яке посилалися національні суди під час ухвалення рішень, не передбачало припинення права власності у випадку виселення. Європейський суд вказав, що національні суди не пояснили, який саме закон виправдовував відчуження квартири заявниці. Також Європейський суд зазначив, що мав серйозні сумніви щодо існування реального суспільного інтересу у позбавленні заявниці її майна та способу надання їй відшкодування.

З огляду на це Європейський суд дійшов висновку про відсутність законних підстав для відчуження квартири заявниці та зазначив, що втручання у право заявниці на мирне володіння її майном суперечило статті 1 Першого протоколу до Конвенції.

Щодо скарг заявниці за пунктом 1 статті 6 Конвенції Європейський суд вказав, що вони не вимагають окремого розгляду, оскільки основна скарга заявниці вже була розглянута.

Також Європейський суд зауважив, що питання присудження заявниці справедливої сатисфакції не готове до вирішення та відклав його.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Оголошує* заяву прийнятною;

2. *Постановляє*, що було порушено статтю 1 Першого протоколу до Конвенції;

3. *Постановляє*, що немає необхідності окремо розглядати скаргу за статтю 6 Конвенції;

4. *Постановляє*, що в частині щодо відшкодування матеріальної та моральної шкоди внаслідок встановленого порушення питання справедливої сатисфакції не готове для вирішення і тому:

(а) відкладає розгляд цього питання в цілому;

(б) закликає Уряду та заявницю упродовж трьох місяців з дати повідомлення про це рішення надати свої письмові зауваження з цього питання та, зокрема, повідомити Суд про будь-яку угоду, яку вони можуть досягти;

(с) відкладає подальший розгляд цього питання та делегує Голові комітету повноваження вирішити його за необхідності;

5. *Відхиляє* вимогу заявниці щодо компенсації судових та інших витрат.»